

D E C I Z I E

26 februarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 04 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

*Terzi Ivan XXXXX, născut la XXXXX, locuitor
XXXXX*

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond: 13.11.2018 – 06.03.2019;

Instanța de apel: 07.05.2019-04.06.2019

Instanța de recurs: 21.01.2020-26.02.2020

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal lărgit

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia, din 06 martie 2019 Terzi Ivan XXXXX a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de:

- art. 217 alin. (1) Cod penal și condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 80 ore;
- art. 217 alin. (2) Cod penal și condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 120 ore.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită, pedeapsa definitivă, muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 160 ore.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, i-a fost adăugată parțial partea neexecutată a pedepsei, aplicată prin sentința Judecătoriei Cahul sediul Taraclia

din 04.07.2018, în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa definitivă muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 240 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

Conform art. 103 Cod penal, i-a fost aplicată măsura de constrângere cu caracter medical – tratamentul forțat de narcomanie în instituție medicală cu regim special.

S-a dispus nimicirea corpurilor delictive: 5 fragmente de butelii din polimer cu rășină de canabis în formă de depuneri de culoare cafeniu-închisă în cantitate de 0,215g, 2 fragmente de folii din staniol, și 12 plante de canabis (cânepă).

A fost respinsă cerința procurorului privind încasarea de la Terzi Ivan a cheltuielilor judiciare în sumă de 2.071 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că:

Terzi Ivan XXXXX, în perioada de vară, în grădină casei în care el locuiește, situată în XXXXX, în scopul prelucrării și ulterioarei consumări, fără scop de înstrăinare, cultiva ilegal 12 plante de cânepă, ce constituie proporții mari, care conform concluziilor raportului de constatare tehnico-științifică nr.34/12/3-R-379 din 24.07.2018 conțin componentul stupefiant tetrahidrocannabinol, până la 18.07.2018, ora 07:30, când au fost depistate și ridicate de colaboratorii de poliție.

Tot Terzi Ivan Vladimir, în perioada nedeterminată a anului 2018 și în loc nestabilit în s. Budăi, r. Taraclia, a depistat câteva tufe de cânepă sălbatică, de la care a cules partea de sus cu frunze, după care le-a adus la domiciliul său din XXXXX, unde apoi a prelucrat frunzele plantei prin metoda de uscarea și mărunțirea, obținând marijuana, și în zilele următoare a fumat personal marijuana prin intermediul dispozitivului confecționat din 5 fragmente de butelii din polimer și 2 fragmente de folii de staniol, în urmă căruia pe pereții interiori ai celor 5 fragmente de butelii și 2 fragmente de folii din staniol s-a format rășină de canabis prin depuneri de culoare cafeniu-închisă în cantitate de 0,215g, care conform Listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.79 din 23.01.2006 și raportului de constatare tehnico-științifică nr.34/12/3-R-379 din 24.07.2018, este substanță narcotică și se referă la proporții mari, le păstra ilegal și fără scop de înstrăinare în domiciliul său, situat în XXXXX, până la 18.07.2018 ora 07:30, când au fost depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție.

Acțiunile inculpatului cad sub incidența prevederilor art. 217 alin. (1) Cod penal – *cultivarea ilegală a plantelor care conțin droguri săvârșit în proporții mari și fără scop de*

înstrăinare și ale art. 217 alin. (2) Cod penal – producerea și păstrarea drogurilor săvârșite în proporții mari și fără scop de înstrăinare.

Cu toate că inculpatul a recunoscut parțial vina, vinovăția acestuia a fost confirmată prin declarațiile martorilor Șumkin Evghenii, Tataru Vasile, Arnaut Maria și Terzi Nina cât și prin procesul-verbal de examinare medicală, informația IMSP Dispensarul Republican de Narcologie nr. 01-12/941, procesul-verbal de percheziție, raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/3-R-379 din 24.07.2018, actul 41 din 19.09.2018 și corpurile delictive.

Individualizând pedeapsa prin prisma prevederilor art. 7, 61, 75-77 și 84 Cod penal, s-a apreciat că restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane vor fi atinse prin aplicarea pedepsei definitive – muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 240 ore, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani și aplicând măsura de constrângere cu caracter medical – tratamentul forțat de narcomanie în instituție medicală cu regim special.

Cerința acuzării de a încasa cheltuielile judiciare în mărime de 2071 lei, suportate în urma dispunerii efectuării raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/3-R-379 din 24.07.2018 și a actului nr. 41 din 19.09.2018, din contul inculpatului a fost apreciată ca nefondată, motivându-se că aceste acțiuni au fost efectuate la cererea organului de urmărire penală în scopul colectării și administrării probelor în susținerea învinuirii.

3. În termen legal, procurorul Chirnev Boris a declarat apel prin care solicită casarea sentinței în partea respingerii solicitării de încasare a cheltuielilor de judecată din contul inculpatului, și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Terzi Ivan să fie obligat să achite cheltuielile de judecată în sumă de 2071 lei.

În susținerea apelului, s-a invocat, că:

- nu a fost constatată incapacitatea de plată a inculpatului sau că plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a acestuia;
- inculpatul nu cade sub incidența prevederilor art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, fiind recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(1) și art. 217 alin. (2) Cod penal, urmează să achite cheltuielile de judecată;
- CtEDO în hotărârea *Croissant versus Germania* a considerat că persoana condamnată este obligată să achite cheltuielile de judecată.

4. Potrivit deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 04 iulie 2019, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că solicitarea procurorului privind încasarea de la inculpatul Terzi Ivan în contul statului a cheltuielilor suportate în scopul efectuării raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/3-R/379 din 24.07.2018 și actului de expertiză narcologică-legală în condiții de ambulator nr. 41 din 19.09.2018, în cuantum de 2071 lei este nefondată, or aceste sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale, parțial în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate.

Conform art.143 alin .(1) p. 2), 3), 6) alin. (2) Cod de procedură penală expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea : ... 6) altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză.

Art.11 alin.(2) a Legii cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr.68 din 14.04.2016 prevede că expertiza judiciară se efectuează în temeiul actului de dispunere a expertizei judiciare, emis în conformitate cu prevederile legislației de procedură.

Conform art. 2 a Legii nr.68 din 14.04.2016, “acte de dispunere a expertizei judiciare sunt – ordonanță organului de urmărire penală sau încheiere instanței de judecată, prin care se dispune efectuarea expertizei judiciare sau, după caz, cerere de efectuare expertizei judiciare depusă de către părți din inițiativă proprie și pe cont propriu în condițiile codurilor de procedură penală, civilă și contravențional.

În situația când efectuarea expertizei a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului, după cum pretinde apelantul.

O atare prevedere legală expresă se conține în dispoziția art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, unde este stipulat că, ”în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art.142 alin.(2) din Codul de procedură penală.

Excepția despre care relevă legiuitorul cuprinsă în art. 142 Cod de procedură penală, nu este incidentă cauzei date.

În baza actului de dispunere pentru efectuarea constatării tehnico-științifice chimice eliberat de IP Taraclia din 18.07.2018, de către expertul-criminalist din cadrul Centrului tehnico-criminalistic și expertize judiciare a fost întocmit raportul de constatate tehnico-științifică nr. 34/12/3-R-379 din 24.07.2018 în vederea stabilirii urmelor substanțelor

stupefiante pe dispozitivele prezentate, și determinării tipului plantelor prezentate spre examinare (f.d. 26).

Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 23.08.2018 a fost dispusă efectuarea expertizei narcologico-legale în condiții de ambulator în privința inculpatului Terzi Ivan, pentru a stabili dacă inculpatul suferă de narcomanie și dacă necesită tratament antidrog (f.d. 57).

Prin urmare, atât normele procesual-penale relevante cauzei, cuprinse în art. 227-229 Cod de procedură penală, precum și cele din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr.68 din 14 aprilie 2016, stabilesc că responsabilul pentru achitarea plăților încasate de experți judiciari, sunt ordonatorii unor atare acțiuni procesuale.

Din aceste considerente rezultă, că cheltuielile judiciare suportate pentru instrumentarea acestei cauze urmează a fi acoperite din bugetul de stat, acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea inculpaților, în cazul în care ultimii nu le-au ordonat.

Prima instanța a ținut cont de faptul că expertizele judiciare au fost dispuse în cadrul efectuării urmăririi penale, pentru acumularea probatoriului necesar, și aceste cheltuieli sunt trecute în contul statului, și nu urmează să fie puse pe seama inculpaților, or aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, sarcina căruia este depistarea circumstanțelor care dovedesc comiterea infracțiunii și identificarea făptuitorului, pentru înaintarea învinuirii făptuitorului. Trecerea în contul statului a cheltuielilor în procesul penal se întemeiază în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

CtEDO la capitolul recuperării cheltuielilor suportate pentru instrumentarea unei cauze penale din contul inculpatului, a notat că statele europene prevăd expres în legislație o atare modalitate de recuperare, iar în legislația autohtonă aceasta nu se regăsește.

Conform art. 229 alin. (1), (2), (3) Cod de procedură penală cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeuri de nereabilitare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau

persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Alin.(1) și (2) de la art. 229 Cod de procedură penală instituie dreptul discreționar al instanței de judecată în a decide dacă urmează sau nu a fi obligat condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Însă legislația procesual-penală nu prevede nici măcar criterii generice în baza cărora condamnatul poate fi obligat să recupereze cheltuielile judiciare, acest subiect rămânând la latitudinea instanței judecătorești.

La speță, procurorul nu a argumentat în nici un fel raționamentul și necesitatea de a pune cheltuielile judiciare pe seama inculpatului Terzi Ivan.

Alin. (3) a art. 229 Cod de procedură penală prevede o situație distinctă, atunci când obligarea inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare aparent ar părea a fi necesară, însă în virtutea situației materiale precare o asemenea obligație ar fi de nerealizat sau cu riscuri majore asupra inculpatului și familiei acestuia.

Prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală nu pot fi interpretate ca fiind o excepție de la o eventuală regulă generală a obligării inculpatului/condamnatului la recuperarea cheltuielilor judiciare, după cum o pretinde procurorul, or prevederile art. 229 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală atestă, că decizia asupra instituirii sau nu a acestei obligații a inculpatului/condamnatului rămâne în câmpul discreționar al instanței de judecată, și doar apoi poate fi soluționată chestiunea absolvirii de o asemenea obligație în temeiul art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală.

Organul de urmărire penală nu a suportat cheltuieli pentru efectuarea constatării tehnico-științifice din 24.07.2018, și aceasta la direct rezultă din scrisoarea Direcției Sud a Centrului tehnico-criminalistic și expertize judiciare a IGP către IP Taraclia din 25.10.2018 (f.d. 100), prin care instituția de expertiză nominalizată informează despre lipsa unei metodologii aprobate și a unui nomenclator a cheltuielilor pentru efectuarea constatărilor fizico-chimice, și imposibilitatea prezentării unor acte justificate de confirmare a cheltuielilor. Totodată instituția vizată își asumă ca cheltuieli tarifele aprobate pentru alte instituții. Faptul dat determină situația, când chestiunea compensării de către inculpat a pretinselor cheltuieli de 1680 lei nici nu pot constitui obiectul disputei prin prisma art. 229 Cod de procedură penală.

De asemenea procurorul nu a justificat necesitatea punerii pe seama inculpatului a cheltuielilor 391 lei pentru efectuarea expertizei narcologice. Cu atât mai mult că această

expertiză nu a investigat starea psihică a lui Terzi Ivan sub aspectul discernământului, ceea ce atestă că respectiva probă a fost obținută nu pentru a demonstra componența de infracțiune, ci pentru a justifica aplicarea măsurilor de constrângere cu caracter medical.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de fond procurorul contestă cu recurs ordinar hotărârea acesteia și solicită casarea parțială a deciziei instanței de apel în partea ce ține de cheltuielile judiciare, cu remiterea cauzei la rejudicare în acest aspect.

Recurentul consideră neargumentată excluderea încasării de la inculpat a cheltuielilor judiciare sumă de 2017 lei, pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/3-R/379 din 24.07.2018 și actului de expertiză narcologică-legală în condiții de ambulator nr.41 din 19.09.2018, instanțele interpretând eronat prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală și neclarificând obiectiv necesitatea încasării cheltuielilor de judecată.

În drept, procurorul își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – *decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza materialelor din dosar și raportat la criticele recurentului, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele motive.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază *în drept* pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Analizând criticele expuse de procuror, se constată că acesta contestă hotărârile judecătorești din considerentul că, în opinia lui, instanțele eronat nu au încasat cheltuielile judiciare de la Terzi Ivan în cuantum de 2071 lei suportate pentru efectuarea acțiunilor procesuale necesare pentru instrumentarea cauzei.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile procurorului, instanța de recurs consemnează că cele avansate de recurent nu și-au găsit confirmarea, iar soluția adoptată pe marginea acestei spețe de către instanța de apel, de altfel și de prima instanță în partea neîncasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută.

În lumina jurisprudenței CtEDO, motivarea unei hotărâri judecătorești are în mod deosebit scopul de a demonstra părții că a fost ascultată și astfel să contribuie la o mai bună acceptare a deciziei (hotărârea *Taxquet versus Belgia*). Instanța ierarhic superioară poate, în

principiu, să preia motivele hotărârii atacate (hotărârea *García Ruiz versus Spania*), noțiunea de proces echitabil cerând ca instanța care și-a motivat succint decizia, fie prin preluarea motivelor instanței inferioare, fie altfel, să examineze în mod real întrebările esențiale care i-au fost adresate (hotărârea *Boldea versus România*).

Lecturând textul hotărârilor judecătorești recurate de procuror se constată, că acestea corespund rigorilor enunțate supra și că, instanțele de fond, și-au argumentat poziția enunțată vis-a-vis de cheltuielile judiciare, indicând la temeiurile de fapt și de drept ce permit concluzionarea nedispunerii încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Colegiul Penal menționează că apelul și recursul procurorului conțin afirmații identice, asupra cărora instanțele ce judecă fondul cauzei s-au expus în mod argumentat, astfel că, revendicarea în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanță de apel privitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/3-R/379 din 24.07.2018 și actului de expertiză narcologică-legală în condiții de ambulator nr. 41 din 19.09.2018, înaintată în ordinea art. 427 alin. (1) p. 6) Cod de procedură penală, este vădit nefondată.

În dispoziția art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, este stipulat expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul. În situația când efectuarea expertizei a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului, după cum pretinde recurentul.

O atare prevedere legală expresă se conține și în dispoziția art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, unde este stipulat că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală

Excepția despre care ne relevă legiuitorul cuprinsă în art. 142 Cod de procedură penală, nu este incidentă cauzei date.

Instanța de apel, de rând cu prima instanță, a ținut cont de faptul că expertizele judiciare au fost dispuse în cadrul efectuării urmăririi penale, pentru acumularea probatoriului necesar, și aceste cheltuieli sunt trecute în contul statului, și nu urmează să fie puse pe seama inculpatului, or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, sarcina căruia

este depistarea circumstanțelor care dovedesc comiterea infracțiunii, identificarea făptuitorului cât și pentru înaintarea învinuirii făptuitorului. Trecerea în contul statului a cheltuielilor judiciare în procesul penal se întemeiază pe necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Prin urmare, corect instanțele de fond au statuat că, plata pentru efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/3-R/379 din 24.07.2018 și actului de expertiză narcologică-legală în condiții de ambulator nr. 41 din 19.09.2018 nu urmează a fi încasată din contul inculpatului, întrucât atât normele procesual-penale relevante cauzei, cuprinse în art. 227-229 Cod de procedură penală, precum și cele din Legea specială nr. 68/2016, stabilesc că responsabilii, pentru achitarea plăților încasate de la stat în folosul organelor competente de a efectua expertizele judiciare, sunt ordonatorii unor atare acțiuni procesuale, cu atât mai mult că organul de urmărire penală nu a suportat cheltuieli pentru efectuarea constatării tehnico-științifice din 24.07.2018, fapt ce rezultă din scrisoarea Direcției Sud a Centrului tehnico-criminalistic și expertize judiciare a IGP către IP Taraclia din 25.10.2018 (f.d. 100), prin care instituția de expertiză nominalizată informează despre lipsa unei metodologii aprobate și a unui nomenclator a cheltuielilor pentru efectuarea constatărilor fizico-chimice, și imposibilitatea prezentării unor acte justificate de confirmare a cheltuielilor, iar procurorul nu a justificat necesitatea punerii pe seama inculpatului a cheltuielilor 391 lei pentru efectuarea expertizei narcologice, prin aceasta neinvestigându-se starea psihică a lui Terzi Ivan sub aspectul discernământului, proba fiind obținută nu pentru a demonstra componența de infracțiune, ci pentru a justifica aplicarea măsurilor de constrângere cu caracter medical.

La fel, instanța de recurs notează în acest aspect că, în temeiul art. 51 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, procurorul este în drept să pornească o acțiune civilă împotriva învinutului, inculpatului sau a persoanei care poartă răspundere materială pentru fapta comisă, acționând în interesele statului, pe când la caz, procurorul nu a înaintat o atare acțiune.

Din ansamblul considerentelor care preced, rezultă că cheltuielile judiciare suportate pentru instrumentarea acestei cauze urmează a fi acoperite din bugetul de stat, acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea inculpaților, în cazul în care ultimii nu le-au ordonat.

În urma celor expuse, Colegiul penal nu a constatat prezența erorii de drept invocată de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, iar solicitările recurentului nu au suport legal, prin urmare soluția adoptată de către instanța de apel este întemeiată, iar recursul declarat este inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) și alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 04 iunie 2019, în cauza penală în privința lui Terzi Ivan XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 26 martie 2020.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun